

שבת שבת:	חולקת ברות:	ירושלים:
7:51	6:37	ת"א:
7:53	6:52	חיפה:
7:54	6:46	באר שבע:
7:52	6:53	

לתרומות והקדשות:
052-7660189

פרשת שמיני תשע"ז
ב"שכ"ח לטטרות

עלון מס' 29

הגיליון מוקדש

לע"נ מורי יחיא בן יחיא חגינה זצ"ל
לע"נ מורי מאיר בן מסעוד זצ"ל
ולע"נ שושנה בת יוסף ז"ל

בית מהרי"ץ

ע"ש גדול רבני תימן מורי יחיא צאלה זצוק"ל

ולהבדיל בין הקדש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור ולהורות את בני ישראל

מספרים לנו חז"ל בגמרא במסכת פסחים (דף ג): מעשה בשני תלמידים שהיו יושבים לפני הלל הזקן. שאל אחד מהם: מפני מה בוצרים ענבים בטהרה, ואין מוסקים זיתים בטהרה? שאל השני: מפני מה בוצרים ענבים בטהרה, ומוסקים זיתים בטומאה?

שני תלמידים אלה שאלו אותה השאלה, אולם הראשון נזהר בלשונו... אמר הלל: מובטחני, שהתלמיד הראשון, אשר שאל בלשון נקיה, יהיה גדול בתורה, ויורה הוראות בישראל. ואכן, לא עברו ימים רבים, עד שהתפרסם שמו של התלמיד הראשון שיצא לתהילה, הלא הוא רבן יוחנן בן זכאי, שהורה הוראה בישראל. מעשה זה - אמר הגאון רבי אליהו מווילנא - מרומז בפסוק: "ולהבדיל בין הקדש ובין החול

ובין הטמא ובין הטהור ולהורות את בני ישראל", אדם המקפיד בלשונו להבדיל בין קודש לחול ובין טמא לטהור, בו יתקיים גם "ולהורות את בני ישראל!"

ואת החסידה (י"א, ט"ו)

מבאר רש"י: "ולמה נקרא שמה חסידה? שעושה חסידות עם חברותיה במזונות". והרי - שאל הצדיק רבי יצחק אלתר מגור, בעל "חדושי הר"ם" - לפי רמב"ן, כל טומאתם של העופות הטמאים היא מפני אכזריותם הרבה, ואם כן הייתה צריכה להיות החסידה טהורה! שהרי גומלת היא חסד עם חברותיה? אלא - השיב הרבי - חסידה זו עושה חסד עם חברותיה בלבד... משום כך אינה טהורה!

אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרוף ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם

חז"ל דרשו בגמרא במסכת יומא (דף ל"ט) כי המילה "ונטמתם" היא מלשון טמטום. כל האוכל מאכלים שאינם כשרים, ליבו ונפשו ניטמטמים ונאטמים, עד שאינו מרגיש כלל כל רגש יהודי. דומה הדבר - אמר רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים" - לסוחר, בעל חנות לבשמים יקרים ועדינים. והנה פעם אחת נכנס הסוחר לחנות של בורסקי (מעבד עורות). ריח רע שרר בבית המלאכה, וסוחר הבשמים, שלא היה רגיל לריחות כגון אלה, מיהר לצאת מן החנות. כעבור זמן, ירד הסוחר מנכסיו, ונאלץ למכור את חנות הבשמים. חפש הסוחר מקור לפרנסתו ובלית ברירה החל לעבוד בחנות בורסקי... בתחילה, קשה היה לו הדבר מאוד, ריח העורות גרם לו לבחילה ולסחרחורת, אולם אט אט התרגל לריח, עד שלא הרגיש בו כלל. כן הדבר - סיים ה"חפץ חיים" - גם במאכלים אסורים. נפשו של האדם שעדינה היא וחצובה ממקום עליון, אינה רגילה במאכלים אסורים. אולם, מי שאוכל, מתרגל אט אט לדבר, עד שליבו ונפשו נאטמים כליל. משום כך מצווה התורה: "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרוף ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם" - אל תאכלו כל מאכל אסור ואפילו ספק איסור! משום שעלולים להתרגל...

ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד (י', ב'-ג')

שר אחד עלה במחשבתו לבנות עיר שלא תהיה כמותה ליופי ותועלת בכל העולם כולו. משום כך תכנן ובנה את העיר על ידי טובי האדריכלים ואף תיקן בה חנויות וגשרים, בריכות ואגמים, ונטע בעיר גינות ועצים כדי שלא יחסר לתושבי העיר מאומה מכל אשר על פני האדמה. אמור נא לי - פנה השר אל יועצו - האם חסר בעיר דבר מה שלא עשינו? אכן - השיב היועץ החכם - העיר מושלמת, אלא שחסר בה רופא! צודק אתה מאוד! - אמר השר - אין לגור בעיר ללא רופא. המתן ותראה, רופא גדול אביא לכאן! שלח השר אגרות לכל קצוות תבל, כי הוא מחפש את הרופא הטוב ביותר ושכרו ישולם ביד רחבה מקופת השר. לבסוף נמצא רופא בעל שם שידע לרפא כל חולי וכל מדווה, וסוכם עמו כי בחודש הבא יבוא אל העיר בכבוד

הראוי. בהגיע הזמן המיועד התקבצו מכל ערי הסביבה נשיאים ורזנים וכל תושביהם, כדי לקבל את פני הרופא המהולל. לבסוף נשמעו דהרות סוסים והרופא הגיע אל העיר בשיירה של מרכבות וכרכרות לשמחתם הרבה של כל התושבים. הביאו נא איש חולה - אמר השר - והגישו אותו אל הרופא! ראשי כבד עלי במקצת - אמר אחד הנוכחים. קחו אותו אל הרופא! - ציווה השר. ביקש הרופא כי איש זה יובא אל ביתו למען יוכל להשגיח עליו כראות ובמסירות הראויה. כמה בר מזל הוא זה - אמרו התושבים זה לזה - עלה בידו להיות ראשון, על כן בוודאי הרופא ישתדל מאוד ברפואתו עד שלא יהיה אדם בריא כמותו בכל הארץ... לאחר ימים אחדים ששהה בבית הרופא, מת והיאש...

בעיר קמה מהומה גדולה, כל השומע יצחק לו, ויבאש ריחו של הרופא בעיני כל בני העיר... אמור נא לי - שאל השר את הרופא מה אירע? מדוע איש זה שבק חיים, והרי לא היה כל כך חולה? ואם באמת היה חולה אנוש, מדוע לא הצלחת לרפאותו? איש זה - ענה הרופא - לא היה חולה אנוש, אלא אני בחכמתי גרמתי לו כך לתועלת בני העיר, כי כאשר ראיתי את ההתרגשות הרבה לקראתי, הבנתי כי התושבים כולם בטוחים כי מעתה הם מחוסנים בפני כל מחלה, ועל כן יתירו לעצמם להיות סובאי יין וזוללי בשר, ובך ימיטו על עצמם סכנות רבות, ונמצא כי אני ממית יותר מאשר מחיה... משום כך - סיים הרופא - כאשר ראו בני העיר כי יש גם שמתים תחת ידי, ימשיכו להיזהר בבריאותם כבראשונה. כן הוא גם הנמשל - אמר המגיד - לאחר שנבנה בית המקדש ראה הקודש ברוך הוא כי מן הראוי להכין לבני ישראל גם "רופא וחכם" הוא הכהן הגדול ש"ירפא" אותם מכל חטאיהם. כאשר ראו בני ישראל כך, חשבו בליבם כי מהיום והלאה אין צורך עוד להיזהר במעשיהם כי יש מי שיכפר להם על כל חטא ועוון. כדי להוציא את הדבר הזה מלבם סיבב הקב"ה לנדב ואביהוא שביום חינוך המקדש נפגעו בעבור הדבר שעשו, ועל זה אמר הכתוב: "בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד!"

עלון "בית מהרי"ץ" יוצא לאור מידי שבוע בכ- 1000 עותקים

דרושים תורמים המעוניינים לסייע בהוצאות העלון על מנת שנוכל להמשיך ולהרחיב את הפצתו

ניתן ליצור קשר בפלאפון - 052-7660189

ניתן לקבל את העלון בחייל: betmaharitz@gmail.com

יום שני כ"ח ניסן / יום פטירת המהרי"ץ ה - 212

את קהל הקודש, וביקש מהם להצטרף אליו לתפילה, וכן עורר אותם לפשפש במעשיהם. חלף זמן מה - ובשמיים אין כל שינוי. ראה מהרי"ץ שהעם נעצב, ואמר: "שמים! כסו פניכם והתביישו מיד!" וכך - צדיק גוזר והקב"ה מקיים, מיד התקבצו עננים וגשם החל יורד.

שמועה הגיעה לאוזנו של המהרי"ץ על אחד מהדיינים בצנעא שמחסור רב בביתו ומצבו הכלכלי קשה מאוד. חיפש המהרי"ץ דרך לעזור לו שלא תביישו, ולבסוף מצא מוצא: כרב אב ב"ד קיבץ מהרי"ץ שכר מהשחיות בצנעא. מהרי"ץ גבה את הכסף מהקצבים, ונתן בכל שבוע חלק ממנו לדיין כהקצבה שבועית קבועה מטעם ביה"ד. וכך לא הרגיש הדיין שנזקק לידי מתנות בשר ודם.

בכ"ח בניסן ביום שבת קודש בשנת ה'תקס"ה נפטר המהרי"ץ בהיותו כבן 90 שנה. מחיבוריו: "עץ חיים" - פירוש לתכלאל, "שו"ת פעולת צדיק" - שו"ת פסקי הלכה ב - 3 חלקים, "מעיל קטן" ועוד.

בשנת ה'תע"ה בחודש מרחשוון נולד הודן ומאורן של ישראל, מורנו ורבנו - הגאון מארי יחיא צאלח זצ"ל - מהרי"ץ. כבר בילדותו הרגיש הילד יחיא תשוקה עזה לגמוא עוד ועוד ממימי התורה הזכים, שהנחילו לו אבותיו. במשך כל חייו עסק ב-ד' אמות של תורה והלכה. את יומו היה מתחיל בתפילה השכם בבוקר, לאחר מכן היה עובד לפרנסתו כצורך במשך שעותיים, ואח"כ היה לומד ומתעמק בלימוד התורה, הגמרא וההלכה עד שחש צורך להפיץ את דבריו.

במשך השנים אסף תשובות לשאלות בהלכה שהופנו אליו, לחיבור בשם: "פעולת צדיק". רבנו המהרי"ץ ראה באיזו גלות עמו נמצא, ולכן קיבץ את כל המסורת והמנהגים של יהדות תימן וערך אותם כשולחן ערוך. במשך חייו התמנה לדיין בבית דין צנעא, ובהמשך לרב הראשי ליהדות תימן.

בשנת תקנ"ז הייתה זו השנה השביעית שלא ירדו גשמים. המצב היה קשה מנשוא, האוכל אזל מזמן מבתי היהודים. בתי הכנסת הרבנו בתפילה ובתחנונים לגשם, אך לדאבון לבם חלפו ימים, שבועות וחדשים אך לא נראה אפילו סימן קל לעננים. מהרי"ץ אסף

נוסח הספירה

מנהגינו לספור בלשון ארמי כמובא בגאונים ולא כמו שנהגו בשאר קהילות לספור בלשון הקודש. וגם מי שנהג לספור בלשון הקודש צריך לומר "בעומר" ולא "לעומר".

זמן הספירה

מה שנהגים הספרדים לומר ספירת העומר בסיום התפילה לאחר עלינו לשבח, אין מנהגינו כן. אלא מנהגינו לומר ספירת העומר אחרי קדיש תתקבל ולפני עלינו לשבח.

גילוח בעומר

היו מקומות בתימן שהיו רגילים במשך כל השנה להסתפר כמעט בכל ערב שבת, לכבוד שבת. ולכן גם בימי ספירת העומר המשיכו במנהגם והסתפרו כהרגלם, מפני כבוד השבת. ויש שרוצים ללמוד מזה לענין גילוח הזקן שאם רגיל להתגלח בכל יום שישי, רשאי להמשיך בהרגלו גם בימי ספירת העומר. ואין ראוי לנהוג כן, אלא אם יודע שכוונתו היא כולה לכבוד השבת. (וגם שבשאר הלכות ומנהגים הוא מקפיד על המנהג הקדום, וכל מעשיך יהיו לשם שמים)

מה מְבַרְנִים? על:

מצה

המצות הרגילות בזמנינו שהם יבשות וקשות, ברכתם המוציאה. ולא רק בפסח, אלא גם בכל ימות השנה. ואפילו כשלא קובע עליהם סעודה ואפילו אם אוכל מעט ממש ברכתם המוציאה, שדינם כדין לחם גמור. ואע"פ שכוססים אותם ולכאורה היה צריך להיות דינם כדין פת הבאה בכסנין, בכל זאת כיוון שדרך העולם, לאוכלם כדי לשבוע, (אפי' כשאוכל מצה עם שוקולד וכדו') ולא בדרך של נשנוש כדוגמת קרקרים ועוגיות וכדו', ברכתם המוציאה כדין לחם גמור.

עפ"י קונטרס "מה מברכים"

שנמצא בשלבי עריכה ועתידי לצאת בעז"ה בקרוב.

המעוניינים להקדיש את הקונטרס להצלחת, לרכאות, או לעילוי נשמת,

יכנו לפלאפון - 052-7660189

אליבא דהלכתא

מהלכות ספירת העומר

קודם הברכה

לכתחילה קודם שיברך, צריך לידע על מה הוא מברך, דהיינו שידע כמה ימים הוא בספירה. ובדיעבד אם לא ידע ופתח ובירך על דעת שיספור כמו שישמע מחבירו, יצא.

איסור תספורת

בימי הספירה מתו תלמידי רבי עקיבא והמה ימי דין, לכן נוהגים בימים אלו קצת אבילות, שאין נושאים נשים ואין מסתפרים. ויש אצלינו בקהילות קודש תימן שלושה מנהגים בזה, יש הנמנעים מן התספורת מערב פסח עד ערב שבועות כדעת האר"י ז"ל, וכן אין עושים נישואין עד אחרי שבועות. ויש (והם הרוב) שאין נמנעים בכל זה אלא עד ל"ג בעומר, ומשם ואילך הכל מותר וזוקא ביום ל"ג עצמו מסתפרים ולא מבליה, וכשחל ל"ג ביום ראשון (כמו השנה) מסתפרים כבר ביום ששי שלפניו לכבוד שבת. ובתימן היו מקומות שכל השנה דרכם להסתפר כמעט בכל ערבי שבתות או כל ערב שבת שנייה לכבוד שבת, לפיכך גם בספירת העומר נהגו כך. ואין קפידא אם בעיר אחת מקצתם נוהגים כך ומקצתם נוהגים כך.

נישואים ושירה

אעפ"י שמותר לעשות נישואין בימים אלו, מכל מקום המנהג להימנע, הן הנוהגין בזה עד ל"ג והן הנוהגין עד אחרי שבועות כנ"ל. ושדוכין דהיינו שעושים הצדדים תנאים ביניהם, עושים. ומותר לעשות אז אפילו סעודה, אבל בלא ריקודים ומחולות. וכן עושים בימי העומר סעודת מצוה שהגיע זמנה כגון מילה ופדיון הבן בשירה ובזמרה. אבל שלא לצורך מצוה, יש הנמנעים מלשורר או לשמוע קול שיר, ולא רק בכלים אלא אפילו בפה, חוץ מבשבתות, וכן יש קצת שנמנעים עד אז מלקנות כלים ובגדים חדשים. ומותר לברך שהחיינו בימי הספירה על פרי חדש, וכן להיכנס לדירה חדשה וכיוצא בזה, שלא מצאנו חשש זה אלא בימי בין המצרים.

משלי אבות

בששת השבתות שבין פסח לעצרת נוהגים לקרות מסכת אבות לפני תפילת מנחה עם פירוש רבי' עובדיה מברטנורא פרק בכל שבת. וכן ספר משלי אחרי מנחה, כחמישה פרקים בכל שבת. והם תקנת קדמונים.

זמן הספירה

בליל שני של פסח, מתחילים לספור ספירת העומר. וסופרים מעומד. והמצוה היא לספור תכף בתחילת הלילה אחר צאת הכוכבים, ובדיעבד זמנה כל הלילה. ונוהגים לספור אחרי קדיש ותקבל של תפילת ערבית, לפני עלינו לשבח, אלא אם כן הזמן מוקדם, שאז דוחים את הספירה לאחר עלינו לשבח. ונשים פטורות מספירת העומר.

נוסח הספירה

מנהגינו לומר נוסח הספירה בלשון ארמי, הַאִידָנָא חַד יוֹמָא בְּעוֹמְרָא, תְּרִין יוֹמֵי בְּעוֹמְרָא, וכן על זה הדרך כמובא בסידורים, וכן ראוי לנהוג. ופירוש "הַאִידָנָא" כמו האי עידנא, כלומר, זה העת. ובספירת יום אחרון מסיימים שבעה שבועי "שַׁלְמֵי" ו"ל תמימים.

סדר הספירה

וזהו סדר הספירה כפי מנהגינו: הגדול שבציבור מודיע תחילה מניין הספירה של אתמול, כגון ביום העשירי אומר כך: אתמול תשעה יומי בעומרא, דאינון חד שבועא ותרין יומי. ואח"כ מברך בא"י אמ"ה אקב"ו על ספירת העומר, ומתכוין בברכה זו להוציא את כל הקהל וגם הם מתכוונים לצאת בברכתו. וכשמסיים הברכה עונים כולם אמן וממשיכים לומר וכן הוא אומר עמהם "האידינא עשרא יומי בעומרא, דאינון חד שבועא ותלתא יומי", לפי שמצוה על כל אחד ואחד לספור לעצמו. ואומר הרחמן יחזיר עבודת ביהמ"ק למקומה במהרה בימינו ואמרו אמן ועונים אמן, וממשיכים לומר מעומד למנצח בנגינות מזמור שיר וגו'.

כשמסופק או כששכח

מי ששכח כל הלילה ולא ספר, יספור ביום בלא ברכה, ובלילות שאחר כך יספור בברכה. (ועדיף שימנה עם הציבור שאז יצא ידי חובתו בשמיעת הברכה מפי הרב כדי לצאת דעת כל הפוסקים.) ואם שכח גם כל היום, יספור אחר כך בכל הלילות בלא ברכה. ואם נסתפק אם ספר בלילה או לא, אף על פי שלא ספר ביום שלאחריו, מכל מקום בשאר הלילות יכול לספור בברכה.

השואל את חבירו

השואל את חבירו בבין השמשות או אחר כך, כמה מונים היום, יאמר לו, אתמול היה כך וכך. שאם יאמר לו היום כך וכך, אינו רשאי לברך אחר כך על הספירה.

דיני מוריד הטל

הברכה. ואם לא נזכר עד לאחר שאמר את הפסוק יהיו לרצון השני חוזר לראש התפילה.

צ' פעמים

היה מסופק אם אמר מוריד הטל או שטעה ואמר משיב הרוח ומוריד הגשם אם הוא לאחר ל' יום שכבר התפלל תשעים פעמים כראוי, דהיינו שאמר מוריד הטל, חזקתו שגם עתה התפלל כהרגלו. אבל בתוך שלושים יום צריך לחזור ולהתפלל וכן בטל ומטר שבברכת השנים.

דיני שכחה

בקיץ אומרים מוריד הטל ומכריזים על כך בפיוטים שקודם מוסף של יום טוב ראשון של פסח, הנקראים תיקון הטל. ופוסקים מלומר משיב הרוח ומוריד הגשם. ואם טעה ואמר משיב הרוח ומוריד הגשם, אם נזכר קודם שסיים ברכת מחיה המתים, חוזר ומתחיל אתה גבור וכו'. וכן אם כבר סיים אלא שעדיין לא התחיל את הברכה שאחריה. אבל אם לא נזכר עד לאחר שהתחיל את הברכה שאחריה, חוזר לראש התפילה. וכן בברכת השנים מפסיקים מלומר טל ומטר, ומזכירים רק טל. ואם טעה ואמר טל ומטר, חוזר לתחילת

בזכותו של המהרי"ן

בעיירה מְאֵדָר אשר בדרום תימן, על אם הדרך בין עיר הבירה צנעא לעיר תעז, חי יהודי ושמו מדמון. מדמון היה עובד לפרנסתו כ"רצען" (מתקן פרסות סוסים). הוא היה מסתובב בכפרים השונים ומתקן את פרסות הסוסים לפי בקשת האנשים. לאחר מספר שנים של ציפיה נולד למדמון בן אשר נקרא שמו בישראל יחיא על שם מארי יחיא צאלח זצוק"ל - המהרי"ן. ההורים המאושרים שמרו על ילדם כבבת - עיניהם, והעיתירו עליו בתפילות רבות שבנם יגדל להיות גדול בתורה. בכל

ימות השבוע, היה מדמון יוצא אל כפרי הסביבה, ויחיא היה מחכה בכיליון עיניים לשובו של אביו הביתה לעת ערב. יום אחד ביקש יחיא מאביו להצטרף אליו לעבודתו ולמרות שאביו עובר בדרכו בכפרים של מוסלמים ערביים, אשר מסוכן להסתובב שם, הסכים לקחת את בנו ליום אחד בלבד.

עם שחר, השכימו קום, ויצאו לדרך לעבר הכפרים. הם פנו לביתו של שייך הכפר שביקש ממדמון לעבוד אצלו במשך כמה ימים. מדמון הזהיר את בנו יחיא שישאר בסביבתו ולא יסתובב בכפר. בתחילה עמד יחיא ליד אביו, ולאחר מכן קראו לו כמה ילדים לצאת ולשחק עימם. יחיא ביקש רשות מאביו ואביו שב והזהיר אותו להישאר בקרבת ביתו של השייך. יחיא יצא לשחק מעט עם ילדי הכפר, הם שיחקו והשתובבו בקול רם, עד שאחד השכנים יצא לראות על מה המהומה. לפתע הבחין באחד הילדים השונה מכל השאר. "ודאי הוא מילדי היהודים - חשב לעצמו - אקח אותו אלי ואאמצו לי לבן" - חשב השכן. השכן הרים קולו בצעקה, "לכו מפה ילדים, אתם עושים הרבה רעש". כל הילדים נבהלו וברחו על נפשם, ורק יחיא התבלבל לרגע ולא ידע מה לעשות.

לרגע הזה ציפה המוסלמי, הוא פנה אל הילד, ליטף אותו וביקש ממנו לעזור לו לקטוף פירות מהעץ. הילד החל לעזור למוסלמי, ובינתיים סגר המוסלמי את הדלת בשקט. "כבר מאוחר, עזרתי לך מספיק, אני רוצה ללכת לאבא שלי". אמר יחיא. "לאבא שלך? הוא לא כאן יותר! הוא הלך מכאן ועזב אותך לבד! תשאר כאן אצלי ותהיה לי לבן!" "זה לא יכול להיות, אבא שלי לא יעזוב אותי לעולם! אינני רוצה להישאר כאן" זעק יחיא. "לא תוכל לצאת מכאן" אמר לו המוסלמי בשקט. יחיא החל לדפוק בכל כוחו על הדלת. והמוסלמי סגר אותו בחדר פנימי, כדי שאיש לא ישמע את זעקותיו מבחוץ. יחיא כשדמעות בעיניו, התחיל לומר פסוקי

להבין לשל וללוצה...

קַתַּל אֶלְאֲגַנְיָא אֶלְבְּכֵלָא - כְּתַתַּל
אֶלְבְּגַאֵל וְאַלְחֶמִיר / תַּחַמַּל
אֶלְדֶּהָב וְלַפְצָה, וְקוּתְהָא אֶלְתַּבַּן
וְאַלְשַׁעִיר. העשירים הקמצנים - דומים הם
לפרדים ולחמורים / שמשאם הזהב והכסף, ומזונם
השעורים והתבן.

תהילים אשר היו שגורים בפיו. בינתיים סיים מדמון את מלאכתו והחל לחפש את בנו. משלא מצא אותו נבהל האב מאוד. הוא החל לקרוא לו בשמו שוב ושוב, ומשלא ענה לו, חשב שבנו חזר כבר הביתה לבדו. מדמון החיש את צעדיו, הגיע לביתו וסיפר לאשתו את כל אשר ארע. "אוי ואבוי, אוי ואבוי" נבהלה אמו של הילד. ומיד יצאו האב והאם לעבר הכפר שוב, על מנת לחפש את בנם. הם חיפשו את הילד בכל החצרות, קראו לו בשמו, דפקו על דלתות ושאלו עוברים ושבים, אך לשוא.

יום ועוד יום חלפו, ופיהם לא הפסיק ללחוש תפילה, שיזכה אותם הקב"ה לראות את בנם שב הביתה. באחד הימים לאחר תפילת ערבית, נשאר מדמון בבית הכנסת ופתח בתפילה לאביו שבשמים מתוך תכלאל אשר היה בבית הכנסת. כשסיים מדמון את התפילה, הבחין שתכלאל זה נכתב על פי תכלאל "עץ חיים" אשר כתב המהרי"ן זצ"ל. פתח מדמון שוב בתפילה ואמר: "אנא אבינו שבשמים, בזכות הצדיק הקדוש מארי יחיא צאלח זצ"ל אשר היה מקדש את שמך הקדוש, ושבני יחיא קרוי על שמו, השב לי את בני".

והנה לאחר מספר ימים הגיע סימן חיים מהבן האובד. אל כפרם הגיעה שמועה שבנם נחטף ע"י מוסלמי, אשר רצה להכניסו לדת האיסלם. מזועזעים ונרגשים פנו האב והאם אל ר' יוסף, שליח מארץ ישראל שהגיע לכפרם, אשר הרגיעם ואמר: "הסירו דאגה מליבכם, כבר כתבתי מכתב למושל ובו טענתי שבינכם היו בן 7 ואינו בר דעת עדיין. הרי גם לפי דת האיסלם אינו יכול להמיר את דתו, אלא רק שיתבגר ויהיה בר דעת". ההורים המשיכו להתפלל ולהתחנן לשלומו של הילד, והנה לאחר כמה ימים קרא להם המושל בעניין בנם. כשהגיעו ההורים, השייך, ונכבדי הכפר, לפני המושל, גזר המושל להביא לפניו את הילד ואמר: "וכי אינכם יודעים שגם דת האיסלם

אוסרת לחייב ילד שאינו בר דעת לקבל את דתו? לפיכך הבה נשאל את הילד אצל מי הוא רוצה להיות!" כשראה הילד את הוריו, צעק בקול: "אבא! אמא!" ורץ לזרועותיהם בהתרגשות.

וכך חזר הילד מאושר להוריו, לשמחתם של ההורים לא היה גבול. הם הרגישו כאילו נולד להם בנם היקר מחדש. בסעודה שלישית של אותה שבת, השתתפו כל יהודי העיירה, והמשפחה המאושרת הודתה להם על תפילותיהם, ויחד עשו שמחה גדולה בה הודו לקב"ה על שהציל נפש אחת מישראל.

באיזה פסוק בפרשה נמצא אמצע התורה (במילים)?

הכל יאמר השנה
מה מברכים על מצה?
לפי מנהג תימן

בין הפותרים תערך בע"ה הגרלה
פתרונות ניתן למסור בפלא' 052-7660189
בין השעות 19:00-21:00 בלבד.

הצוינים בהג'רה חס' 1:
יחזק אברהם מאן? אוריה אוי מרחובות.
הצוינים בהג'רה ה"א כיזר":
אחון משה מרחובות ומאן חנינה מירושלים.